

ဆုလေးနှယ်
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

ပြဇာတ်ရုပ်စုံစုံ

အခန်း (၁)

ညဦးပိုင်းတစ်ခု၌ လူရွယ်လေးတစ်ဦးသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အေးအေးဆေးဆေး ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်လာသည်။ ။

သူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အရပ်မြင့်သည် ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မပိန်လွန်း မဝလွန်းပဲ အနေတော် ချပ်ယပ်သည်။ ။ ဘာအဝတ်အစားကိုပဲ ဝတ်ဝတ် လိုက်ဖက်သည့် ကိုယ်ဟန်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ။

ဆံပင်ကိုလည်း တိုကပ်ကပ်မကျ၊ အရှည်လည်း မကျ ကြည့်ကောင်းရုံ စတိုင်လ်မျိုးထား သည်။ ။

သူဝတ်ထားသည် မှာ ကာကီရောင် ကိုယ်ကျပ်တီရှပ်နှင့် ကာကီရောင် ဘောင်းဘီပွပွဖြစ်ပြီး ခြေထောက်မှာ တော့ ဝေါလ်ကင်းရှူး အနက်ကိုစီးထားသည်။ ။

သူ၏ ခါးကြားမှ ပိုက်ဆံအိတ် မဲမဲပြားပြားလေး တစ်ခုနှင့် စီဒီတစ်ချပ်ကို ညှပ်ထားသေး၏။

သူ့မျက်လုံးများမှာ အေးဆေး နူးညံ့သည်။ ။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ် စူးရှသည်။ ။ သူ့မျက်နှာတစ်ပြင် လုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်လျှင် လူချောပဲဟု အလွယ်တကူ မှတ်ချက်ပြုနိုင်လိမ့်မည်။

သို့သော် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခြင်းမျိုးပါ။

မေးရိုးက အနည်းငယ်လေးထောင့်ဆန်သည်။ ။

နုတ်ခမ်းအထက်နှင့် မေးစေ့ တစ်ဝိုက် ၊ အထက်မေးရိုးတစ်ဝိုက်တို့
မှာ ရိတ်သင်ပြီးစ မွေးညင်းတို့ နှင့် စိမ်းမှောင်မှောင်ရှိလေသည်။ ။

သူသည် လမ်းမကျယ်ကြီးတစ်လျှောက် မီးထိုးမောင်းနှင့်ဖြတ်သန်း
သွားသော ဂရီးခနဲ ဂရီးခနဲ ကားသံတို့ ကို လျစ်လျူရှုကာ သူ့ရဲ့ ရှေ့တူရှုကို
သာ ကြည့်လျက် အေးအေးလူလူ လျှောက်လာနေ ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သူ့ပုံ
စံမှာ လန်းဆန်းပေါ့ပါးစွာပင်။ ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက်မှာ လမ်းသွ
ယ်တွေ ရှိသေးတာမို့ လူရွယ်က လမ်းကူးကာနီးမှာ သူ့နံဘေးက
ယာဉ်ကြောကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါ သေးသည်။ ။

မည်သည့်ယာဉ်မှ လမ်းထဲချိုးဝင်မည့်ပုံ မရှိတော့မှ စိတ်ချလက်ချ ဖြ
တ်ကူးသည်။ ။

သူကူးလျှောက်၍ လမ်းသွယ်ရဲ့ အလယ်ကောင်အရောက်မှာ ... ရုတ်
တရက် ဆိုင်ကယ် တစ်စီး တရှိန်ထိုး ချိုးကွေ့လာ၏။

"ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲကွ"

သူ ဟန်ချက်ပျက်ကာ နောက်ဆုတ် ခုန်ရှောင်လိုက်ရတမို့ တော်
တော်လေး အခြေအနေပျက် ကာ စိတ်တိုသွားရပါသည်။ ။

ဆိုင်ကယ်သမားကို ဒေါသနှင့် ရန်လိုစွာ လှမ်းအကြည့် ဆိုင်ကယ်မှာ
လည်း သူ့ကို ကမန်းက တန်း ရှောင်ရတော့ သူ့အရှိန် သူမထိန်းနိုင်ဘဲ
လဲကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ။

တောက် ... တော်တော် ရမ်းတဲ့ ကောင်ပဲ။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှတ်နေသလဲ။

ဆိုင်ကယ်ကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ချက်ချင်း ပြန်တည့်မတ်လိုက်ပေမဲ့ နဲ့ပုံ
ရသော ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ကောင်လေးကို သူ ခပ်တည်တည် ရပ်ကြ
ည့်နေမိသည်။

"ဘာကြည့်နေတာလဲ"

"ဗျာ"

ဟဲလ်မက်ကို ဆွဲဖြုတ်ကာ သူ့ကို ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးမှ ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်ပါလား ဟု အံ့ဩသွားရသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ဂျင်းရှပ်နှင့် စတိုင်လ်ကတော့ ယောက်ျားလေး အတို
င်းပင်။

ဒါပေမဲ့ တော်တော်လှတဲ့ ကောင်မလေး။

ဆံပင်မဲမဲ အုပ်အုပ်ကလေး ဝဲခနဲ ဖြာဆင်းလာပုံနှင့် တောက်ပ နက်
မှောင်တဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း လေးတွေ လမ်းမီးရောင်မှာ လက်ဖြာနေပုံ
ဟာ သူ့ကို အသက်ရှူမှားစေသည်။

အသားရောင်ကလေးကလည်း ဝင်းနှစ်နေသည်။

"အား ... ရှင်လုပ်လို့ ဒီမှာ အိတ်ဇောလောင်ပြီလား မသိဘူး ... စပ်
လိုက်တာ"

ကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီကို မကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။
သို့သော် ဘောင်းဘီက ကျပ်နေတာမို့ ခြေသလုံးထိ ဆွဲတင်ဖို့ မလွယ်ကူ။

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ လဲဗျာ ... ခင်ဗျားလေးဘာသာ စွတ်ချိုး
လာပြီး"

"ရှင် ကို့ရိုကားယား ... ဆိုင်ကယ်ရှေ့ လာလုပ်နေပြီးတော့များ "

"ဟ ... မင်းက ဟိုဖက်လမ်းကြောကနေ မစောင့်ပဲ တရှိန်ထိုး ဝင်လာတော့ ... မင်းအမှားနဲ့ မင်း"

"အား ... ဒီမှာ စိတ်ညစ်ရတဲ့ ကြားထဲ ... လူကို အပြစ်တင်နေတယ် ... သူကျတော့ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ကြိုရှောင်ပါလား ..."

သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ရန်တွေ့သဖြင့် လူရွယ်နှုတ်ခမ်းတွေ ပြီးချင်သွားရ၏။

"ကဲ ... ထားပါတော့ ... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ"

လူရွယ်က ကောင်မလေး ခြေထောက်ကို ကိုင်းငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ခူးထောက် ထိုင်ချပြီး ခြေမြန်လက်မြန် ဘောင်းဘီအနားကို လှန်လှောကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အိုး ... ဘာလုပ်တာလဲ"

"မင်း ဒဏ်ရာကို ကြည့်မလို့ လေ"

"နေပစေ ..."

"အိတ်ဇောလောင်ထားတယ်မို့လား ... ကြည့်မှ သိမှာ ပေါ့"

ဘောင်းဘီက ကျပ်နေသဖြင့် သူမကိုယ်တိုင်လည်း ပင့်တင်မရတာမို့ ရှက်ရှက်နှင့် ပလက် ဖောင်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ။

ကဲလေ ... မတွေးတော့ပါဘူး။

"အား ..."

"နာလား ..."

"စပ်နေတယ်"

"ဒီမှာ ပွန်းသွားတာကိုး"

သူမက ခြေသလုံးဖွေးဖွေးနှင့် ခူးဆစ်လေးကို မရဲတရဲ ငုံ့ကြည့်သည်

။

နီရဲပွန်းပဲ့ သွေးစို့နေတာမို့ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ...

"ဒုက္ခပါပဲတော် ... ကျွတ် ကျွတ်။ ဘောင်းဘီနဲ့ လာကပ်ရင် ပိုနာတယ်"

"ဒါဆို ဒီဘက်ဘောင်းဘီခေါက်တင်ထား ..."

"ဟင် ... တစ်ဘက်ထဲ ... သူများ တွေကြည့်မှာ ပေါ့"

"ကြည့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ... ဖက်ရှင်ပေါ့ ..."

"ဟင် ... ရှင်နော် ... အရေးထဲ လာနောက်နေတယ်။ ကိုယ်ချင်းမစာဘူး ..."

"ကိုယ်ချင်းစာလို့ ... ကိုယ့်လမ်းကိုယ် မသွားဘဲ ခင်ဗျားကို ကူညီတာပေါ့ ..."

နီးကပ်နေသော လူရွယ်၏ မျက်နှာကို သူမက စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည် ။

ဟုတ်ပါရဲ့ ... ရုပ်ကတော့ သဘောကောင်းမယ့်ရုပ်ပါ။

"ဆေးခန်း သွားလိုက်ပါလား ..."

"ဒီနားမှာ ဆေးခန်းရှိလို့ လား ..."

"ရှိနိုင်ပါတယ်"

"ရှင်သိလို့ လား ..."

"သိပါတယ်ကွာ ... ကိုယ်ဒီနားရောက်နေကျပဲ ..."

လူရွယ်သည် စိတ်မြန်သူမို့ မိန်းကလေး လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲ ထူလိုက်ပါသည်။

"မင်းဆိုင်ကယ် မမောင်းနိုင်ရင် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ် ..."

"ရှင့်နာမည်က ဘယ်သူလဲ"

"ကိုယ့်ကို မယုံလို့ လား ..."

"ဘယ်သူက မယုံဘူးလို့ ပြောနေလို့ လဲ ... နာမည်မေးတာကိုပဲ ဥစ္စာ ..."

"နိုင်မြတ်နိုးတဲ့ ... မင်းကရော ..."

"နိုင်မြတ်နိုး ... ဟုတ်လား"

"အင်း"

"ကျွန်မက ဟေနီ"

"ဟေနီ ..."

နိုင်မြတ် တိုးတိုး ရေရွတ်ကြည့်သည်။

သူ့ကို မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ကြည့်သော ကောင်မလေးကို နောင် အခါ သူ အရူးအမူး ချစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မသိခဲ့ပါ။

ဟေနီဆိုသော အမည်လေးကို တဖွဖွခေါ်လို့ စွဲမက်မြတ်နိုးရလိမ့်မယ်လို့ မထင်။

နေ့နေ့ညည သူ့ကို အသေအလဲ လွမ်းဆွတ်သတိရအောင် ပြုစားနိုင်မည့် ကောင်မလေးဟု သူတကယ် မမျှော်လင့်မိ။

ကိုယ့်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပုံလေးက ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ ဟန်ပန်က
လေး။

နိုင်မြတ်နိုးလည်း သူမကို ငဲ့မိုး၍ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်မောင်းကလေးကို မလွှတ်ပဲ ဆိုင်ကယ်ဆီ
ဖေးမတွဲခေါ်လာမိသည် ။

ဒီလို ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးနှင့် သူဟာ ဘာကြောင့် ရ
တ်တရက် ကြုံဆုံကြသလဲ။

ဒီနေရာမှာ လာတွေ့ကြဖို့ ရှိလို့ ပေါ့နော်။

နိုင်မြတ်စိတ်ထဲ ဆန်းကြယ်သောအတွေးနှင့် နှလုံးသားတို့ ပူနွေး
လာသည် ။

"ဟေ့နီ လျှောက်နိုင်ပါတယ်"

"ကိုယ်ကလည်း အသားယူပြီး မင်းလက်ကို တွဲထားတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး ..."

ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်မောင်းလေးကို ချက်ချင်းဖြေလွှတ်ပေးတာ
မို့ သူမက တိုးညှင်းစွာ ရယ်လိုက်ပြီး ...

"ဟင်း ... ဟင်း ... ရှင်က စိတ်ဆိုးတတ်သားပဲ"

သူမ ရယ်သံချိုလေးက နိုင်မြတ်နားထဲ ချိုမြိန်စွာ တိုးဝင်သည် ။

ကြည့်စမ်း ... သူမနှင့်ကိုယ်နှင့် ခုလေးတင်သိကြတာ။

မြင်မြင်ချင်း ကိုယ်ဘာကြောင့် ဒီကောင်မလေးကို ချစ်စနိုး ဖြစ်သွား
ရတာလဲ။

ပါးကလေးကို ဆွဲလိမ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်ကသည် ။

သူမ ကိုယ့်ကို ကြည့်ပုံလေးကပင် အသည်းယားစဖွယ်ကောင်းတာ။

ညကလေးသည် မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ရင်ထဲ ပြောင်းလဲ လှုပ်ရှားမှုများ
ကို ထိပ်တိုက်တိုးဝှေ့နိုင် သည် ။

နိုင်မြတ်က ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်၍ စက်နှိုးသည် ။

ဟေနီက သူနောက်ပါးမှာ စွေခနဲလေး တက်ထိုင်သည် ။

"ဒီလိုမှ ဇိမ်ကျတာပဲ"

ပွင့်လင်းသော စကားတစ်ခွန်းနှင့် သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်သည် ။

"ဟေနီလေ ... အစတုန်းက နောက်က ထိုင်စီးဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး
... ဆိုင်ကယ်ကို တစ်ယောက်ထဲ ကြမ်းပစ်ရမှ "

"မင်းက ကလေးဆိုးပဲ"

"ဟေနီ ကလေးမဟုတ်ပါဘူး"

တုံ့ပြန်သံလေးက မူနွဲ့နေသည် ။

နှုတ်ခမ်းလေး ဆူထားမှာ လားလို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ချင်သည် ။

သူ့စိတ်တွေ တစ်ခဏလေးနှင့် ဘာဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ။

ဆိုင်ကယ်စီးရတာ ပျော်သလိုလို စိတ်ထဲ လှုပ်ရှားပူနွေးနေရသည် ။

ဒီအချိန်လေး ကုန်သွားမှာ ပင် မလိုလား ... ကြာသထက် ကြာအောင်
ဆွဲဆန့်ထားချင်သည် ။

"ဆေးခန်းကို မောင်းမှာ နော် ..."

"ဟောဗျာ ... ဆေးခန်းမသွားလို့ ကိုယ်က ဘယ်သွားရမှာ လဲ"

"မသိဘူးလေ ..."

ကောင်မလေးက တဟင်းဟင်းရယ်ပြန်ကာ ကိုယ့်ကျောပြင်မှာ ပါးလေးကပ်ထားသလား လို့ ထင်နေမိသည်။ ။

"ကိုနိုင်မြတ်"

"ဗျာ ..."

"အခုနေ ရှင့်အမျိုးသမီး တွေ့သွားရင် အထင်လွဲနိုင်တယ်နော် ... သိရဲ့ လား"

"ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမရှိလားလို့ မေးချင်တာလား ..."

နိုင်မြတ်အသံက ရယ်သံနှောနေသည်။ ။

ကောင်မလေးက ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့် ပွင့်လင်းပုံရသည် မဟုတ်လား။ ရင်ထဲရှိတာကို ကလေးဆန်ဆန် ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် မေးတတ်ပြောတတ်ပုံပင်။

"မရှိဘူးလို့ ဖြေရင် ယုံမလား ..."

"ရှင့်စကားဆို ယုံမယ် ..."

"ဒါဆို ယုံလိုက်တော့"

နိုင်မြတ်သည် ဘေးကပ်ကာ ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း စကားပြောချင်ရင် ခဏရပ်လိုက်၊ ပြီးရင် ပြန်ထွက်လိုက်နှင့် ကောင်မလေးနှင့် သူဟာ လျင်မြန်စွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားသည်။ ။

သူဟာ အရင်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ဒီလောက်မြန်မြန် ရင်းနှီးလွယ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အံ့သြနေမိသည်။ ။

တစ်စုံတစ်ရာဟာ သူ့ကို သိမ်မွေ့စွာ ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားသွားတာ သေချာသည်။ ။

"ဟေနို့ကို ဘယ်လို မြင်သလဲဟင် ..."

"ဆိုင်ကယ်စီး ကြမ်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို့ မြင်တယ် ..."

"သွား ... အဲ့ဒါ မေးတာလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ ..."

"ဒါဆို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ..."

"မဟုတ်ဘူး ..."

"ဟ ... ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ"

ဒီမျက်စိထဲမှာ ဒီလောက်ချစ်ရာကောင်းနေတာ၊ အသည်းယားမိတာ ... ဒီအဖြေထက် မှန်တာ ရှိဦးမလား။

ရုပ်ချောပေမယ့် ရိုးသားပုံပေါ်သော ဒီလူကြီးကို ဟေနို့ စိတ်ထဲ ယုံကြည်သဘောကျ နေမိသည်။ ။

သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ဟေနို့ အပေါ် လှိုက်လှဲနွေးထွေးနေတာကိုလည်း မိန်းကလေးပီပီ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားမိတာအမှန်။

"ဟေနို့ ... ရှင် ..."

"ဘာလို့ တိတ်သွားတာလဲ"

"စဉ်းစားနေတာ ..."

"ဘာကိုလဲ"

"ရှင်နဲ့ ဟေနို့ ဒီမိနစ်ပိုင်းလေးနဲ့ ခင်မင်သွားကြတာ ထူးဆန်းတယ်"

လို့ ..."

"ရှေးရေစက် ထင်တယ်နော် ..."

"သွား ..."

သူ့ပခုံးကို ဖွဖလေးထုတော့ နိုင်မြတ် ကျောကော့ ရယ်မောမိသည်။ ။

ဒီကောင်မလေးနှင့် စကားပြောရတာ ရင်ခုန်သာယာဖွယ်ပါလား။

နိုင်မြတ်စိတွေ ညွတ်နှူးပျော်ဝင်လာမိ၏။

ဆေးခန်းက အပြန်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး လမ်းခွဲရမှာ
တုန့်စိုင်းနေမိကြသည်။ ။

"အိမ်လိုက်ပို့မယ်ကွာ... ဖြစ်လား ..."

"ဟင့်အင်း ... မဖြစ်ဘူး ... အိမ်က နည်းနည်းတင်းကြပ်တယ် ..."

လက်မကလေး ကိုက်ရင်း ခေါင်းငုံ့ငုံ့နှင့် အားတုံ့အားနာ ငြင်းတော့
သူဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။

သူမပုံစံလေးကို ငေးကြည့်မိကာ သနားလည်း သနားသွားရသည်။ ။

"ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေမထားရဘူးလား ... ဒါတော့ လွန်တာပေါ့
..."

"ဟေနီကလည်း ဆိုးလို့ ပါ"

"ရည်းစားတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ထားလဲ"

နိုင်မြတ်က ပြုံးစစလေး မေးသည်။ ။

"အများကြီးပေါ့ ..."

"တကယ်လား ..."

"အဟင်း ... ဟင်း"

ထိုရယ်သံလေးကို ရင်ထဲ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်။ အပြစ်ကင်းတဲ့ ရယ်
ပုံကလေး။

"ရယ်မနေနဲ့ လေကွာ ... ကောင်းကောင်း ဖြေ ..."

"ကိုနိုင်မြတ်မှာ ရော ..."

"ကိုယ် အခုန ဖြေပြီးပြီလေ ..."

"ဟေနီလည်း အတူတူပဲ ..."

"ဒါဆို... ဘယ်တော့ စဉ်းစားမလဲ"

ကောင်မလေးက အကြည့်လွှဲသွားသည်။

"မပြောတတ်ဘူး ..."

"အခုစဉ်းစားကြည့်ပါလား"

"အိုး ... ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး ..."

ဆိုင်ကယ်မှန်ကလေးကို လက်ညှိုးနှင့် ပွတ်ဆွဲလျက် ရှက်စနိုး ရေရွ
တ်လိုက်တဲ့ ဟန်ပန်လေး ကို နိုင်မြတ်ရင်ထဲ နွေးအောင် ကြွေသွားရသ
ည်။

"ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သေသေချာချာ မချစ်မိ
သေးဘူး ..."

"ယုံအောင်လည်း ညာဦးနော် ..."

"ဟာကွာ ..."

နိုင်မြတ်က ဆံပင်တွေ သပ်တင်ရင်း သူမနားသို့ ပိုတိုးကပ်သွားမိ၏။

သိပ်လှနေတဲ့ သူမမျက်လုံးလေးတွေမှာ နိုင်မြတ်ကျဆုံးသွားသည်။ ။

"ပြန်တော့မယ် ..."

"ဒါဆို ဘယ်တော့ ထပ်တွေ့ခွင့်ရမှာလဲ"

စိတ်ပူပန်စွာ မေးမိသည်။ ။

သူမက တခဏငြိမ်တွေ စဉ်းစားနေသည်။ ။

သူမလည်း ကိုယ့်ကို တွယ်တာသွားခဲ့ပြီဆိုတာ ကိုယ်သိသည်။ ။ ခံစား
လို့ရနေသည်။ ။

"မနက်ဖြန် ည ခုနစ်နာရီ ... ဒီနေရာမှာပဲ ကိုယ်လာစောင့်ရင်ရော ..
."

သူမက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"မင်း ဆက်ဆက်လာရမယ်နော်"

"အင်း"

"လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့ ..."

"ဟေ့နီလာမယ်ဆို ပြီးရောပေါ့ကွာ ... ဒါတွေလိုသေးလို့ လား ..."

"အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပျက်ကွက်သွားရင် ... ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲ လာစောင့်ပြီး သိပ်ငေါင်သွားမှာ ... အဲဒါရော တွေးပေးရဲ့ လား ကလေးမ ..."

"မလာဖြစ်ခဲ့ရင် နောက်တစ်ည ဆက်မစောင့်နိုင်ဘူး ဆိုပါတော့ ..."

"အဲလို ... မညှင်းသင့်ပါဘူးကွာ ..."

"အလကားပြောတာပါ ... ဟေ့နီဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ရောက်လာမှာပါ ..."

ရှင် စိတ်ချ ..."

"အိုကေ ... ဘိုင့်ဘိုင့် ..."

နိုင်မြတ်က လက်ပိုက်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတော့သည်။ သူမက ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်၍ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားလေသည်။ ။

ဝေးသွားသော ဆိုင်ကယ်လေးကို နိုင်မြတ် လှမ်းကြည့်နေမိကာ သူတို့ ရဲ့ အိပ်မက်ဆန်ဆန် အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ရှေ့ဆက်၍ စိတ်ကူးကြည့်နေမိသည်။ ။

အခန်း (၂)

စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာရင်း နိုင်မြတ်စိတ်တွေစောကာ ကားတွေကြား
ထဲ ဆိုင်ကယ်သံကြောင့် အမောတကော လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

မလာရင်တော့ သွားပြီ။

ကိုယ်က ယုံယုံကြည်ကြည် စောင့်နေမိတာ။

သူမပုံစံလေးက ပညာပြမည့်ပုံစံလေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

သူ့စိတ်သူဖြေသိမ့်ရင်း လက်ကနာရီကို တစ်ချက် မြှောက်ကြည့်မိသ
ည်။ ။

ခုနစ်နာရီနားကို ရောက်တော့မည်။ လက်တံရှည်လေးဟာ ဆယ်နှစ်
နားကိုကပ်လှပြီ။

ဟေနီ ...

ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ လာမယ်ဆိုတာ အလေးအနက် ပြောသွားတာလို့ မင်း
မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ကိုယ်သေချာခဲ့တယ်။

ကိုယ့်အထင် မမှားစေချင်ဘူး။

စီးကရက် တစ်ဝက်ကျိုးတော့ ခုနစ်နာရီ အတိ။

ဟာ ...

မနေ့ညကလိုပဲ ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီး သူ့အနားကို လျောခနဲ လာရပ်တော့ နိုင်မြတ် ပျော်သွားရသည်။ ။

"မင်းကာ ... ဒီလောက် အချိန်တိကျလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မထင်ဘူး ..."

ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းကာ အပြုံးနုနုနှင့် ကိုယ့်ဆီစိုက်ကြည့်ရင်း ...

"အဲဒါ ရှင် ဟေနီကို လျော့တွက်ထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး ... မင်း အချိန်တိကျတာကို သဘောကျမိလို့ ပါ"

"ရောက်တာ ကြာပြီလား ..."

"ဒီမှာ လေ ... စီးကရက်တစ်လိပ် ကုန်တော့မယ် ..."

"ဟေနီ နောက်မကျပါဘူးနော် ..."

"စိတ်စောနေတော့ ရင်တွေ မောနေတာပဲ"

"အခုရော ..."

"အခု အမောပြေပြီး ပျော်သွားတယ် ... ကိုယ်တို့ ဆိုင်တစ်ခုခုသွားပြီး အကြာကြီး စကားတွေ ပြောရအောင် ..."

"အိုး ... အကြာကြီး ..."

သူမက နှုတ်ခမ်းလေးကွယ်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ။

ဟေနီ ... မင်း အမြဲ အဲလို ရယ်နေစမ်းပါ...။

ရယ်နေတဲ့ မင်းမျက်နှာလေးကို ကိုယ်အမြဲ ကြည့်နေရရင် ကျေနပ်တယ်ကွာ ... သိလား။

"အကြာကြီးဆိုတာ ... ဟေနီ အချိန်ပေးနိုင် သဘောက်ပါ ..."

သူမက လက်သန်းလေး ထောင်ပြပြီး ...

"တစ်နာရီပေးမယ် ..."

"ဒါဆို သွားရအောင်"

ဆိုင်ကယ် အတူစီးကာ ကော်ဖီရှောင်လေးတစ်ခုကို ရောက်လာကြသည်။

နိုင်မြတ်စိတ်ထဲ သူတို့ နှစ်ယောက် စုံတွဲအစစ် ဖြစ်ရင်ကောင်းမှာ ပဲ ဟု တွေးနေမိသည်။

သူမပုံစံလေး ... မျက်လုံးဝေကြည့်ပုံလေး ... စကားပြောပုံလေး ... လှုပ်ရှားမှု ဟန်ပန်အား လုံး ကိုယ်သိပ်ကြိုက်မိသည်။

ဒီလို စိတ်ကြိုက်တွေ့မည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး အမှတ်မထင် ဆုံစည်းရမည်ဟု သူမမျှော်လင့် ခဲ့ပါ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်နားမှာ သူမရှိနေတာကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မိတာ။

နိုင်မြတ်နိုးသည် အချစ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ကျေနပ်ပျော်ဝင်မှုကို အဓိကထား သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရုပ်ချောဖို့ ၊ ပညာတတ်ဖို့ ... ချမ်းသာဖို့ တွေ သူထည့်မတွေး ...။

အရေးကြီးတာ သူ့ဖက်က အရူးအမူး စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်မြတ်နိုးရသည်။ နောက်တစ်ချက်က တော့ သူမက ကိုယ့်အပေါ်သစ္စာရှိရှိ ကိုယ့်နှင့် ထပ်တူ ချစ်တုံ့ပြန်မှု ရှိရမည်။

ဒါပဲ ... ဒီလောက်ဆို သူတောင့်တတဲ့ အချစ်တစ်ခု ပြည့်စုံပြီ။ ကျန်တာတွေ မပြေလည်ရင် ပြေလည်အောင် ဖြည့်ဆည်းယူမည်။ သဘောထားကြီးမည်။ နားလည်မှုပေးမည်။ ညှိလို့ ရသလောက် ညှိယူမည်။ သူ့

ဖက်က အလျော့ပေး လိုက်လျော့ဖို့ လည်း ဝန်မလေးပါ။

သူ၏ ခံယူချက်များမှာ ရိုးရှင်း ဖြောင့်မှန် နေသည် မို့ ပြဿနာတွေ အကြောင်းကို သူ မစဉ်းစားမိပေ။

သူသည် ဘဝကို အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်းချမ်းစွာ လျှောက်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက်မို့လည်း သူကလေးကို မြင်တာနှင့် နှစ်သက်ယုံကြည်သွားမိ တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည် ။

ခါးစိမ့်သော ကော်ဖီအရသာကို ခံစားရင်း သူမမျက်နှာလေးကို နီးကပ်စွာ ကြည့်နေရတာ သူ့အတွက် ဆန်းသစ်သော ကြည်နူးခြင်း တစ်ခု ဖြစ်သည် ။

သူမ အကြောင်းကို ဘာမှ သေသေချာချာ မသိပေမယ့် ကိုယ်သူမကို ချစ်မိသွားနှင့်ပြီ။

ဒါဟာ အချစ်စစ် သက်သက်ပဲ ဖြစ်သည် ။

ဖန်တီးယူလို့ မရသလို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ လည်း မဖြစ်နိုင်။

နိုင်မြတ်နိုးရဲ့ မျက်လုံးတွေက အချစ်နှင့်နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းနေသည် ။
ဟေနီက ရှက်ပြုံးလေး နှင့် မျက်လွှာချသွားသည် ။

"ကိုယ့်ဘဝက ရိုးရှင်းပါတယ် ဟေနီ ... ကိုယ် မင်းကို ညာစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူးလေ ... ကိုယ့်မိဘတွေက နယ်မှာ ... ကိုယ်က နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ် ... ကိုယ်ရထားတဲ့ ဘွဲ့ကရိုးရိုး ဘီအက်စီပဲ၊ အခုလောလောဆယ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အခန်းငှားနေတယ် ... တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်မိဘတွေရှိတဲ့ နယ်ကို ပြန်တယ် ... ကိုယ်ရိုးစားထားဖူးပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြု ဖို့ အထိတော့ မရည်ရွယ်ခဲ့မိသေးဘူး ... ကိုယ့်ဘဝကို ဒီလိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရ

တာ ကြိုက်တယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်အရမ်းချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
တွေ့ခဲ့ရင်တောင် ကိုယ့်စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ် ..."

အမှန်တော့ မနေ့ကတည်းက ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

တည်ငြိမ်အေးစက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ နှလုံးသားဟာ အမှတ်မထင် လူးလွန်
လှုပ်ရှားသွားခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။

ဟေနီက သူ့ကို မျက်လွှာလေး ပင့်ကြည့်သည် ။

သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ အကြည့်ထဲမှာ နားလည်မှုတွေ စီးဆင်းသွားသည် ။

"ဟေနီ ... မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မင်း ယုံ
သလားဟင် ... ခံစားလို့ ရမလား"

သူမ ခေါင်းကလေး ငုံ့သွားသည် ။

နိုင်မြတ် မျက်လုံးထဲ ဆုံမကြည့်ရဲတော့ပါ။

ကျွန်မ ဘယ်လို ပြောရမလဲနော် ...။

ဟေနီ ခေါင်းထဲမှာ အစီအစဉ်တွေ လျင်မြန်စွာ ရေးဆွဲနေသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီးကို ဟေနီလည်း စတွေ့ကတည်းက သဘော
ကျသည် ။

သူနှင့် ဆိုင်ကယ်စီးရတာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည် ။

ဒီတော့ ဘာကိုများ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေမလဲ။

ဟေနီသိတာ လောကကြီးမှာ ဉာဏ်များများ သုံးပြီး ပျော်ပျော်နေတ
တ်ဖို့ ပဲ။

ကျွန်မကတော့ ချစ်တာကို ဖွဲ့နွဲ့ မပြောချင်ပါဘူး ...။

အခန်း (၃)

နောက်တစ်နေ့ည ...

ကော်ဖီဆိုင်က အပြန်မှာ သူတို့ နှစ်ဦး ရိုးရှင်းစွာပဲ ချစ်သူဖြစ်သွားကြသည်။ ။

မြန်တယ်လို့ ပြောရင်လည်း ရမည်ထင်သည်။ ။

နိုင်မြတ်က သူမ လက်ဖဝါးလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ညှစ်၍ ရင်ဘတ်ဆီ ဆွဲယူကပ်ထား မိသည်။ ။

"မင်း ကိုယ့်ကို တကယ် ချစ်တယ်နော်"

"အော် ... ခက်ပါတယ် ... ကျွန်မ စိုးရိမ်ဖို့ လည်း ထားပါဦးရှင်ရယ် ..."

"မင်းစကားပြောပုံလေး ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ် ..."

"ကိုနိုင်မြတ် ထင်လို့ ပါ ... ဒါပေမဲ့ အဲလို အမြဲထင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ..."

"ကိုယ်တော်ရုံနဲ့ မချစ်တတ်ဘူး ... ချစ်မိပြီဆိုလည်း မပြောင်းလဲတော့ဘူး ..."

"ရင်ထဲက စကားပါ ... ဟေနီရယ် ... မင်းနောက်တော့ သိလာမှာပါ"

ဟေနီက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

သူမကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နှင့် ဘယ်တော့မှ မယုံစားပါ။

"ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ တစ်ယောက်ထဲ ... မင်းကို ကိုယ် စိတ်မချဘူး ..."

"အိမ်က ချုပ်ချယ်လို့ ရည်းစားထားတာ ... ရည်းစားကပါ ချုပ်ချယ်ရင်တော့ စိတ်ညစ်လို့ ထွက်ပေါက် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ကိုယ်ပြောတာ အဲဒီသဘော မဟုတ်ဘူး ... ချစ်လို့ စိတ်မချတာ သက်သက် ..."

"ဒါဆိုရင် တစ်သက်လုံး စက္ကန့်မလပ် စောင့်ရှောက်မှာ လား ...၊ စက္ကန့်မလပ်နော် ... စဉ်းစား ...၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား ... ဒီတော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ ... သိပ်ခေါင်းရှုပ်မခံပါနဲ့ ကိုနိုင်မြတ်ရယ် ... စိတ်ချထားလိုက်တာ ပိုကောင်းပါတယ် ... နော်"

"မရဘူးကွာ ..."

"ဇွတ်ပဲ ... ဒီလိုမှန်းမသိလို့ ကြိုက်မိတာ ..."

"ဟောဗျာ ... အခုပဲချစ်တယ် ... အခုပဲ နောင်တရချင်ပြီလား"

"ကိုနိုင်မြတ်က ဟေနီကိုမှ အလိုမလိုက်တာ ..."

"ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားလေးသဘော ..."

အသည်းယားယားနှင့် နှာသီးဖျားလေးကို ညှစ်ပစ်လိုက်မိသည်။

သူမ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ် လိုက်လျောရတော့မည်ထင်သည်။

ကိုယ်က အရမ်းချစ်မိ သွားပြီကိုး။
